

DECIBELS

(2021)

Dominique Coussens, zoon van Albert Coussens, was CEO van een farmaceutisch bedrijf, een kwaliteitsbedrijf, een standaard binnen de sector. Hij deed die kwaliteit alle eer aan door zich als Engelsman voor te doen. Nick. Harris Tweed colbert en gilet, corduroy broek, brogues, flat cap, stiff upper lip, tongue in cheek, flegmatiek, gevoel voor fairplay, a pint of lager en een whisky als digestief. Zijn vrouw daarentegen niet. Dina Zadelmaekers beheerde de privéwoning als een fort, joeg er maandelijks zijn riante wedde door en het ergste van al, ze bracht bij wat voor spreken moest doorgaan het lawaai van een koperslagerij voort. Ze sprak gestadig hamerend op het aambeeld in het oor van de arme luisteraar. Niet zoals een specht op een boomstam pikt, of op een voorhoofd in de cartoons, maar zoals een pneumatische drillhamer barsten in betontegels hakt. De arme luisteraar was haar echtgenoot. Niemand, vriend noch vijand, begreep waarom hij bij die koperslaagster bleef. Hij had als CEO met Engelse flair aan elke vinger een zachte, stijlvolle, jonge of rijpe dame kunnen krijgen. Wat hield hem in godsnaam tegen? Mensen vermeden zijn huis, zijn woning, haar fort. Dina heette je welkom met een stem die voor vriendelijk en gastvrij moest doorgaan, maar die het effect van een pneumatische naaldbikhamer had. Velen liepen bij een eerste bezoek weg en weigerden een tweede bezoek. Ook al wou Nick daarvoor betalen of rijke spijzen en dranken aanbieden. Maar zij was altijd thuis. Dina Zadelmaekers zag er namelijk een roeping in de gasten van haar echtgenoot te ontvangen. En met de wedde van haar echtgenoot kon dat zelfs elke maand in een nieuw interieur. Dat was haar tweede roeping, interieurvormgeving. Bij gebrek aan klanten gaf ze haar eigen interieur vorm. De leveranciers werkten uitsluitend met een externe transportfirma en weigerden halsstarrig elke vorm van persoonlijke nazorg tenzij ze op dat moment een stagiair hadden. Haar telefoonnummer stond geannoteerd in alle centrale bestanden.

Nu zou een normale man in dergelijke omstandigheden hardhorig en daarna doof worden, doch niet onze CEO. Die bleef er Angelsaksisch kalm bij en leek geen enkele last te ondervinden van het sprekend slagwerk van zijn echtgenote. Wat niet betekende dat hij geen begrip toonde voor derden. In nog kwalijker momenten namelijk kon Dina helemaal doordraaien en maakte de drillhamer plaats voor een opgefokte tweetakmotor van een Zündapp zonder knalpot. Nick sloot dan instinctief alle deuren en ramen om de burens en de rest van de wijk niet tot last te zijn.

Voor mensen van hun stand, vond Dina, was een poetsvrouw vanzelfsprekend, maar na drie verschillende poetsvrouwen, waarvan er één na de eerste kennismaking niet meer opdaagde, een twee wegliep tijdens de eerste kennismaking en bij de derde de kennismaking werd overgeslagen, waarna die het huis ontluchtte tijdens het stofzuigen en voor het dweilen van de slaapkamers, trok Nick een jonge potdove poetsvrouw aan, Anetha, een Poolse. Anetha was afkomstig van het industriegebied rond Gdansk en kon blijkbaar wat koperslagen verdragen. Ze genoot daarbij het voordeel van haar doofheid maar droeg vanaf de tweede poetsdag toch een zacht fleurig hoofddoek dat de stemslagen op haar voorhoofd moest verzachten, zo begreep Nick uit Anetha's gebarentaal waarvan de beeldspraak tussen het Pools en het Nederlands, en zelfs het Engels, weinig verschilde. Nick vond dat aangenaam en stelde bij zichzelf vast dat een aangenaam gevoel iets was wat hij thuis lang niet meer had gevoeld, een gevoel dat hij vergeten was. Anetha was een goede, zachtvaardige vrouw.

Wat ik met al dat lawaai zou vergeten te zeggen is dat de vrouw des huizes niet alleen een hels stemlawaai produceerde maar ook haar mond geen seconde kon houden en bijzonder veel onzin uitkraamde. Het ene zonder het andere zou nog te overleven zijn geweest, het ene samen met het andere daarentegen, om dat te overleven, daar moest je Nick voor heten en CEO zijn van een gevestigd farmaceutisch bedrijf.

Onzin zoals wat het aan- en uitschakelen van de verlichting betrof, waarbij Dina de stelling was toegedaan dat het goedkoper en beter voor het milieu was om het licht te laten branden dan het aan- en uit te schakelen. Het aanschakelen en het uitschakelen verbruikte, volgens de haar verdedigde en veelvuldig onder complotdenkers herhaalde en verspreide stelling, meer energie dan de lampen laten branden. Nu begrijpt elk eenvoudig burger dat bij een dergelijke stelling geen compromis te behalen valt. Er is geen tussenstand. Je kunt het licht niet een beetje aanschakelen of een beetje uitschakelen, naar analogie met het kernaxioma dat een vrouw niet een beetje zwanger kan zijn. Dat laatste durfde ze aan haar betoog toevoegen en het moet gezegd, het huwelijk, weliswaar geconsumeerd, was niet met kinderen gezegend. Of CEO Nick Coussens misschien homoseksueel was? Deze speculatie deed de ronde maar vond geen begin van een bewijs, noch à charge, noch à décharge. De voorzienigheid van de natuur laat nu eenmaal bepaalde specimen uitsterven die schadelijk zijn voor de soort.

Alhoewel. De moeder van Dina Zadelmaekers was van boven de Moerdijk. ZE-AR-TI-CU-LEER-DE-DUI-DE-LIJK-EN-HAD-EEN-EI-GEN-ME-NING!, aldus Dina, waarbij ze de r uitspraak zoals haar moeder dat deed, met een lamme tong. Elke Vlaming weet dat als je in de grote galmende vertrekhal van een provinciehoofdstad rondloopt en er twee of meer

Nederlanders van boven de Moerdijk het spoor zoeken, je die zult horen boven de tweehonderd andere reizigers. Moeder Dina zou een assertieve vrouw geweest zijn, zo begreep Nick uit de geslagen woorden van zijn echtgenote. Truus Ouboter articuleerde fel en had een enigszins gedateerde eigen mening. Een kleine bloemlezing: *‘Vrouwenhanden en paarden tanden staan nooit stil.’ ‘Een onderrok trekt meer dan twee paarden.’ ‘Liefde doet veel, maar geld doet alles.’* En last but not least: *‘Héngste, héngste op die pedale.’*

Er loopt een harde scheidslijn dwars door Nederland. Om van België maar te zwijgen, dacht Nick verzoenend en toen dacht hij aan het Verenigd Koninkrijk waar het niet beter was tussen Engelsen en Schotten. Hij hield ook van de Schotten alhoewel hij alleen met hun whisky vertrouwd was. Maar wie dat kon maken kon geen slecht mens zijn en had zijn deel van de slagen in het leven gekregen.

Op een pikdonkere avond met heldere sterren koos CEO Nick Coussens voor de Poolse poetsvrouw Anetha. Een kantelmoment. Een tipping point. Nick kocht voor Anetha's nieuwjaar een mooi hoofddoek. Dina kwam er op uit en gooide het geschenk begeleid door één van de citaten uit de bloemlezing van haar moeder bij het grof huisvuil van die avond. Geen idee waarom gemeentediensten na nieuwjaar een ophaling van het grof huisvuil organiseren. Nick verloor de cliffs of Dover uit het oog, haalde het geschenk, zijn geschenk, uit het vuil en zette zijn vrouw in de plaats. Hij rolde haar daartoe in een groot dik tapijt dat ze pas had aangekocht ter ondersteuning van het nieuw interieur. Hij plakte het geheel stevig dicht met ducttape en rolde het tot op het voetpad. Met de ducttape in de hand prees hij zichzelf gelukkig. Hij kende ducttape, hij verloochende zijn afkomst niet. Ducktape, de tape van de gewone man. Ducktape waarmee de gewone man de bumper terug aan de auto vasthangt na een mislukte manoeuvre. En de achteruit aan de auto vasthangt. En de zijruit. En de achteruitkijkspiegel. Mutatis mutandis wat de woning betreft. Maar genoeg over ducttape, dacht Nick. Hij plooidde de kop van het tapijt om en bevestigde de flap met ettelijke toeren ducttape aan de rol waarbij Dina's drillhamer verstomde. De scherpe klanken maakten plaats voor verkouden medeklinkers.

Diezelfde vooravond werd het grof huisvuil door de mannen van de gemeente opgeladen en afgevoerd. Nu gebeurde dat niet echt maar gingen de gedachten van CEO Nick Coussens wel even in die richting. Gedachten, gepaard met een visuele voorstelling, die hem tot zijn eigen verbazing een bijzonder rustig en weldadig gevoel schonken.

Het cultuurverschil tussen Nick en Anetha was groot. Maar ze hadden beiden een verleden waar ze niet naar terug wilden en dat hield hen samen. En misschien ook wel de rust. In het begin

zette Nick de muziek in huis en in de auto luider, ontweningsverschijnselen. De fysieke ontwenning verliep vlot en voor de eerste maal sedert hij in deze woning woonde hoorde hij buiten de vogels fluiten.

Nick danste graag de polonaise. Dansen en polonaise zijn voor een toeschouwer twee begrippen die elkaar uitsluiten, maar laat ons daarover nu even niet discuten. Hij leerde Anetha de polonaise, die dat verschijnsel niet kende en opleefde bij de ervaring dat hier geen enkele vorm van gehoor voor vereist was. Nu dacht Nick nog wel dat de polonaise uit Polen afkomstig was. De polonaise was voor Nick verstand op nul en marcheren. Trooping the colours. Zijn personeel wist dat en elk jaar op het nieuwjaarsfeest van het bedrijf - het nieuwjaarsfeest dat vanaf het tweede nieuwjaar na de indiensttreding van Nick als CEO zonder partners werd georganiseerd door de personeelsdienst - op het nieuwjaarsfeest dus, na het aperitief, het voorgerecht, de soep, het sorbet, het hoofdgerecht, het dessert en het uitwisselen van de cadeaus, maar voor de koffie met gebak, werd de polonaise ingezet.

En nu vraagt de lezer zich af hoe het verder met Dina is gelopen nadat ze bijna opgerold in een tapijt en met ducttape dichtgeplakt was afgevoerd met het grof vuil. Nick zette Dina effectief buiten, weliswaar niet zelf, de burens lieten haar buiten zetten, met tussenkomst van de wijkagent en de lokale politie, omwille van buurtlawaaï, waarbij ze een regioverbod kreeg uitgesproken door rechter Cuvelier, groot liefhebber van de Ars subtilior binnen de middeleeuwse polyfonie, in een korte zitting met een opvallend kort wederwoord van de beschuldigde dat rechter Cuvelier onmiddellijk afklopte. Dina verhuisde naar een alleenstaande huurwoning aan de luchthaven van Oostende en kreeg van de rechter aldaar de toestemming om op eigen volume te spreken bij het opstijgen en landen van de Tupolev 204. Nick zocht en vond voor haar deze woning en bleef de huur betalen want Dina vond geen werk. Zelfs niet in Oostende.

Nu zag de rechter daarbij de bezwaarschriften van omwonenden en milieuverenigingen met betrekking tot de vermelde Tupolev over het hoofd wat Dina korte tijd later voor een voldongen feit plaatste. Nick kon de huurwoning op eigen kosten laten isoleren, ramen, muren, vloeren, dak. Een bijkomende studie wees uit dat de geluidsoverlast geen contactgeluid maar luchtgeluid betrof, te isoleren met bijkomende geïsoleerde voorzetwanden en valse plafonds. De installateur zag nauwkeurig toe op de akoestische dempende constructie die de isolatie vasthield en wou deze alleen plaatsen bij afwezigheid van de huurster.

Dina leerde in Oostende een visser kennen, ze ging mee op IJslandvaart en leefde vanaf dan nog lang en gelukkig en in open ruimte. De zeelucht deed haar longen goed. Kwatonen beweren dat haar verloofde haar eenmaal hartje zomer aantrof als Kate Winslet op de boeg van

de O.129 Amandine waarbij ze Stille Nacht zong. De betrouwbaarheid van deze bron wordt in twijfel getrokken vooral bij de aanvulling dat dit gezang de kabeljauw, schelvis en Schotse schol verdreef uit de IJslandse wateren.

Nick en Anetha waren negen maanden later de blijde jonge ouders van een dochtertje Wiktorja. Bij het verlaten van de baarmoederhals zette Wiktorja een keel op, de vroedvrouw trok zich getraumatiseerd achteruit en liet het kind vallen op de keurig gedweilde linoleumvloer, waardoor Wiktorja ettelijke decibels hoger schakelde en Anetha en Nick zeer bezorgd, met een flashback in de ogen en verhoogd risico op PTSS, naar elkaar keken. Wiktorja hield aan deze val echter geen hersenschade over en groeide op tot een bevallige vredelievende lerares Nederlands-Engels. Ze had een rustig karakter.